

pbityan
1999

ТРАПАР

Трапар сучасных джэнтэльмэнаў
гартаю моўчкі, быццам я
жыву сярод абарыгенаў
або мясцовага жлаб'я.

На крэйдаванья старонкі
кладу свой позірк. Уздоўж радкоў
плыве наўная гамонка
пра баб ды іхных мужыкоў.

Нібы атручана прастора.
Дыягназ — мэдыкамэнтоз.
Адсюль і прывід Керкегора,
хлусьлівы мэтэапрагноз.

Адсюль і трызьніцца каханьне,
бы мяса на чужым сталі,
ды лытка згвалтаванай пані
ляндрынкай ў роце растае.

І я адчую неўзабаве,
што ў голасе зьвініць мэтал,
а сэрца у крывавай лаве
апошні здзейсьніць рытуал.

19 верасьня 1996

СЬНЯДАНАК ПА-ВІКТАРЫЯНСКУ

Сьняданак па-віктарыянску —
няўзнак забудзеш, кім ты быў.
Брунатнавокія гішпанцы
страсуць з далоняў шэры пыл

і павядуць па калідорах
ажно за дрогкі далягляд,
каб згас ты ў промнях енкам хворым
ды не вярнуўся ўжо назад.

Так выпраменьвае ў сутоньні
кілішак віскі, гамбургер
праз спрацаваныя далоні
на сакрум-труп — эСэСэСэр.

І ты ў працэсе харчаваньня
за стойкай ў бары зразумеў,
што ненавязьлівую пані
упадабаў нэрвовы леў.

Яна ў сьняданку іччасьце бачыць,
у думках крочыць па гарах
ці скача, бы гумовы мячык,
і ў захапленні кажа: «Ах!»

Вось куртуазныя манеры
ў кілішку віскі патапіў.
Цяпер на дно страсаеш шэры
віктарыянскай маркі пыл.

27 кастрычніка 1995

АПОВЕД ПРА АНАКРЭОНТЫКЇ

Дыхнеш трапікальным паветрам,
вярнуўшыся з тых рэгіёнаў,
дзе смачна гатуюць булёны
звычайныя клеркі-інспэктары.

Пачнеш стракатаць пра экзотыку,
заслоны апусьціш шаўковыя:
«Каханы, нядаўна ў Аёве я
стварала анакрэонтыкі...»

Засьмяглыя вусны прыпыняцца.
Лікёр увядзе ў мэлянхолію.
А ў сьне прыадчыняць магноліі
свае зелянкавыя сківіцы

і казкі пачнуць эратычныя
расказваць да самае раніцы.
Напэўна нічога ня станецца.
Адно што працэсы хімічныя...

14 верасьня 1994

* * *

На шчацэ каралевы Боны
дыямэнтам блішчыць сьняжынка.
Разыходзяцца ў лесе сьцяжынкi.
Распляваюцца ўсе каноны.

Па-над лесам віруюць жаданьні,
бы малітвы да Маткі Боскай.
А над горадам вецер злосны,
і сустрэчы, як разьвітаньні.

10 лютага 1991

КРЫВАВАЯ МЭРЫ

Яна, як самотная пані,
у страўніку правіць свой баль,
нібыта зь бялізнай у ваньне
палошча чырвоны раяль.

То пругкімі струнамі скруціць,
то выйдзе крывёю праз рот,
пурпурнымі кроплямі ртуці
уквеціць вільготны жывот.

Такая яна ўжо зараза —
прычэпіцца — хоць памірай!
Цьвярозая бель унігаза
змывае твой прывідны рай.

І падаюць сьнежныя пёры
ў каньёны старых Кардыльераў,
а ў прыцемку стомлена-хворым
сьмяецца Крываваая Мэры.

26 сьнежня 1995

ТАМАТНЫЯ СНЫ

Зыходжу. Прачынены дзверы.
А там, у празрыстай труне
пульсue Крывавая Мэры,
як рыба на глеістым дне.

Сяброўка мясістых таматаў,
гарэлкі сляпяя дачка,
яна расьпілоўвае краты,
багнэтам сьвязае бычка.

Здаецца, памерлая лэдзі,
а дрыгае правай нагой,
і лытка начышчанай медзі
распальвае мой неспакой.

Падношу засьмяглыя вусны
да тонкае шклянкі-труны,
гляджу ў рытуальнае люстра —
і бачу таматныя сны.

26 сьнежня 1995

ШВЭДЗКJ ВАРЫЯНТ

У палоне двух стэрэатыпаў
жылі з табою мы ўдваіх.
Ты ўсё хварэла псэўдагрыпам.
Я быў, канешне, псэўдапсых.

Ды раптам лопнула спружина
і сувязь страціла свой сэнс.
Зьявіўся нейкі там мужчына,
прапанаваў патройны сэкс.

Мы не згадзіліся адразу
(няхай шыбуе ў дыспансэр!).
Калі няма якой заразы,
дык, калі ласка, мілы сэр!

А ён сьпярша ў асадак выпаў,
ды ўрэшце выканаў загад,
зьліквідаваў стэрэатыпы.
Вось гэта швэдзкі варыянт!

29 кастрычніка 1995

БЛЮЗЬНЕРСТВА

Ізноў засынаю зь іконай ў руках
і бачу цябе маладую ў труне,
гадзіннік у сэрцы грукоча: «тах-тах».
Ты сьпіш і ня бачыш сівога мяне.

Мы шпарка пльвем па рацэ ўдалячынь
(вачніцы твае пасінелі даўно),
насустрач — расьце нападзьнішчаны млын.
Мне робіцца мулка, табе — ўсё адно.

Каб не спакусіцца ды не згвалтаваць,
я труп твой нэйлёнавай плахтай накрыў.
Ты нешта хацела мне, пэўна, сказаць,
ды словы твае спляжыў ветру парыў.

Які ж гэта жорсткі й вар'яцкі закон —
жыцьцё абрываць у сьмярдзючай рацэ!
Я сьню і трымаю заместа іконы
ўзбуджаны пэніс у потнай руцэ.

31 кастрычніка 1995

СПЭРМА ПРЭЗЫДЭНТА

О, не кранай, сяброўка, мой лагодны пэніс
і не чакай сягонья надыходу ночы.
Я бачу: ты мой торс высока цэніш
ды, быццам блядзь савецкая, глядзіш у вочы.

А я гляджу ў старэнькі тэлевізар,
бы ва ўнітаз нямыты, бачу прэзыдэнта.
Ён на кані (схапіў напэўна шыза).
Мяркую, добра быць саўгасным імпатэнтам.

Вакол яго — сто еўнухаў абслугі —
сьвінячых рылаў і сабачых мордаў.
Запомніць цяжка... Ты ўжо цягнеш рукі
і прагнеш, каб хутчэй цябе пагоргаў.

Ах, лярвачка! Ніжэй пупа цалуеш,
сьціскаеш сківіцы ад радасьці ў экстазе
ды прэзыдэнта заклікаў ня чуеш,
працуеш, бы японскі экваляйзэр.

Вось кульмінацыя — куляеся ў нірване!
Гарачым гейзэрам з далёкае Камчаткі
сьцякае спэрма прэзыдэнта па экране,
дэбілы-люмпэны ад шчасьця б'юць у ладкі.

2 студзеня 1995

ПАТАЕМНЫ ДАР

Сьцякло агністае сьвяціла
з патэльні тлустаю ракой
празь ненавостранья вілы
на андрагінны смутак твой.

Бо што з таго, калі забыцца
на два пачаткі ў галаве?
Хай захлынаецца сталіца
ў распусным месячным сяйве!

Хай праўда ў сьметніку зарыта,
ты маеш патаемны дар —
мужчынскі чэлес і жаночы твар.
Зайздросны лёс гермафрадыта!

19 кастрычніка 1996

ЦУКРОВЫ ПЕЎНІК

Цукровы пеўнік, злы прадвеснік перамен,
хацеў мой лёс няўзнак перайначыць,
паставіць ракам, адсабачыць,
пусьціць крыві з танклявых вен.

А я прайду па колу, як Радэн,
сваю скульптуру вырашу іначай
ды разьвітаюся з фінансавай нястачай...
Так разыходзяцца васал і сувэрэн —

сузаснавальнікі адроджанай Канкісты.
Цукровы пеўнік ў роце растае,
ды толькі думка мне спакою не дае:
калі ж заваліцца той Ордэн мазахістаў?

19 ліпеня 1999

ЖНСЬПРАЦЫЯ

Тут рай нафталінавы нас спакушае
сваім туліпанавым водарам здрады.
А гутарка некалі млява плыла
адно пра лілеі
на дарэшты зацьвілай паверхні
апошняга ў горадзе ставу.
Пасьля ўглядаецца ў нэрвовы афорт
Альбіна Бруноўскага,
дзе з аголеных жанчын
вырастаюць дрэвы
ды галінкі хмызьняку.
А хто гэты спадар з валасатымі рукамі
і галавой пэлікана?
Жаніх маёй даўняй каханкі...

24 лістапада 1996

* * *

Глядзі: таполі ў модных акуларах
матляюць лапамі на фіялеце далягляду,
бы зноў даводзяць,
што я ня быў
ахоўнікам гліняных кулямётаў,
а проста поглядам драбіў
падвойную прастору.

24 лістапада 1996

ПОКЛЮЧ ТАМТАМАЎ

Ты быццам побач...
А вакол экзатычныя мурыны
чакаюць, пакуль мы ня скончым,
здзяйсняячы
найважнейшы ў жыцці акт.

Дрыжаньне каленаў
у сьпірытуальным чаканьні
смажыць супольнае мяса,
якое клякоча ў распараных целах.

Шаманскія сьпевы ўносяць
у чырвоную зеўру экстазу.
І толькі тады
вяртаецца моўчкі сьвядомасьць
ды разуменьне,
што нас яднаюць
гукі тамтамаў.

24 лістапада 1996

Беспрытульныя думкі блукаюць недзе ў мінулым. Успаміны нараджаюць салёнае мора пачуцьцяў. Апошнія жаданьні здзіўляюць кожнага чалавека сваёю дваістасьцю. Гэткая дваістасьць і ёсьць салодкая атрута для звычайных людзей.

Прыкудлівы трохкутнік: успаміны — пачуцьці — жаданьні. Цяжка вызначыць першаснае. Можна адно да бясконцых дрыжыкаў у каленках зьмяняць канфігурацыі гэтых паняткаў. Можна забыцца й паўтараць адно сакральныя словы, пакуль за вакном размыты ландшафт ня зьнікне пад покрывам ночы. Што тады?

Адлюстраваньне зьменіцца ад бляску ў самотных вачох. Дыямантная сьлязінка ўпадзе на лякаваны стол. Вось знакамітая Іудэя, Ідумэя, Самарыя, Пэрэя. Другая сьлязінка падае побач. Вось табе й Галілейскае Возера. Асадка, бы Боская Ляска, суаднольвае дзьве празрыстыя кроплі. Танюсенькая лінія паміж імі ёсьць рака Ярдан. А навокал — сусьветы.

Эпістолі колеру пакарыстанае бялізны заахвочваюць свайго адрасата. Алоўкі, кнігі, паперы, слоўнікі, сшыткі, часапісы, электрычная лямпа ды іншыя прадметы побыту аздабляюць зямную паверхню. Міталягізацыя рэчаіснасьці, як нешта пазамежнае, прысутнічае адно ўнутры. Звонку — усё звычайнае. Але вочы заплюшчышы, намацаеш вазу і паплывеш у ледзяной вадзе Паўночнага Акіяну. Там гаспадарыць Пані Зіма.

А пачуцьці — зьменлівыя, бы надвор'е. Ад іх адно гарача, сьпякотна. Але ж яны й вільготныя. Лягічная выснова — пачуцьці маюць трапікальны радавод. Успаміны ж — нябачныя ставы, рэкі, акіяны. Калі панурысься ў цёплую вадкасьць — пачнеш спа-

кваля рассычацца, губляць уласную цялеснасць. Чым глыбейшы ўзровень — тым мацнейшае рассычэнне. І паляцяць за фіялетава небасхіл, нібы тыя сынтэтычныя жар-птахі, няздзейсненыя жаданні.

2.

Пэрлы грукаюць па падлозе. Нехта ж рассыпае ў вечаровым пакоі пэрлы! Аднак падлога не псуецца, не дэфармуецца. Дый фарба колеру падгнілае вішні ня траціць свой колішні бляск. Надаецца магчымасць прайсціся басанож. Уражанні вандруюць па лябірынтах напружанага цела. Эластычныя цягліцы працінаюцца электрычнымі імпульсамі.

Ішоў Езус па Зямлі Галілейскай...

Ды не, зусім ня так, як пішуць у кнігах разумныя дзядзькі й цёткі, тлумачаць зашыфраваныя сымбалі, краваюць сэрца манернаю памяркоўнасцю.

Паголення й напарфумаваныя сучасныя фарызэі крочаць упэўнена па праспэктах, уздымаюцца па мармуровых лесьвіцах у свае ўтульныя габінэты. Гартаюць безьліч дзяржаўных папераў, купуюцца ў пажаўцелай макулятурнай масе. Патанаюць. Моцная кава й алкаголь, нібы выратавальныя колы, вызваляюць чыноўнікаў ад паперкавае сьмерці. Зь цягам часу твары тапельцаў-інтэлектуалаў зьліваюцца ў адзінае зелянкавае месіва.

Палі. Лясы. Краевіды...

Аднак экалягічныя фантазіі не прымаюцца на звышнавуковых нарадах у найвышэйшых інстанцыях. Вырашыць Матухна-Масква. Хаця праблема невырашальная. Нават, калі пэрлы катаюцца ў родным пакоі.

3.

Зімовы пэйзаж крыху гамуе разбуральныя працэсы, якія то ўзмацняюць, то прыпыняюць інтэнсыўнасьць сваіх непрыхаваных дзеяньняў. Як ні круці, але штодня магчымы рэцыдывы разбурэньня. Як звонку, так і ўнутры.

Гэта адчувае маленькі хлопчык, які разгублена ўзіраецца ў твары асобных праходняў. У ягоных зіхоткіх зрэначках адлюстроўваюцца разнаколерныя курткі, шалікі, капелюшы, боты. Дзіця наркатызуецца гульнію колераў і кшталтаў, дрэйфуе ў котлішчы гарадзкіх гукаў.

Нехта павіхнуўся каля дзіцяці. Зьнік у натоўпе, пакінуўшы кіслы пах піва і цыгарэтаў.

Малы схаваў свой ружовенькі носік у мехавы каўнерчык. Разьвярнуўся ды глянуў у вакно цукерні, дзе тоўстая жанчына зазвычай гандлюе печывам ды іншымі слодычамі. А цукеркі, чакалядкі, размаітыя пернікі літаральна растуць, працінаюць шыбы, сьцены, дах ды ўздымаюцца ў сакавіцкае неба.

Самы час зьняць чорна-белую зімовую маску, апрануць весялейшую, аздобленую пырскамі кідкіх фарбаў.

Зеляніна. Жоўць. Лагодная чырвань...

Ды дзе ж там! Вакол ўсё клякоча, пульсуе, дыхае. Ажно не пасьпееш азірнуцца, як крочыць па самлелай ад водару кветак зямлі ладны юнак. Дорыць смарагдавыя думкі ды казачныя сны. Боскі травень спакушае, прапануе моцны каньяк, сьцьвярджае, што мы зь ім дваіняты — адно цела і кроў.

1994

ЛЯБЎРЫНТЫ

Бясконцасць цьмяных лябірынтаў
спараджае дзікі жах,
калі расьцярушаныя пацеркі
халоднага поту
сьціскаюць перакрыўлены твар,
бы сакавіцкія лядышкі.

Але ты адкідаеш такі варыянт
разгортваньня непрадказальных
і непажаданых падзей,
зьнерухомеўшы перад зманлівымі
карагодамі наскальных малюнкаў
у сьціплай студыі продкаў —
утульнай і амаль гермэтычнай
пячоры.

І гэтакія думкі напярэдадні
здачы аналізу крыві нашча
змусяць пажаўцець
храбусткі сьнег
накрухмаленых прасыцінак.

15 лютага 1997

ЧАКАНЬНЕ ЖАРСЫЦУ

Народжаныя на бразыльскім сьметніку
дзеці маюць каляровую скуру
і гадуюцца ў замкнёнай прасторы
безнадзейнасьці,
цярпліва чакаючы на адзінае
ў сваім засраным жыцьці
шчасьце — КАРНАВАЛ.

Яны не зважаюць на
адознае адценьне
распаленых прагай зьліцця
спружністых торсаў сваіх сяброў,
бо ўпэўненыя змалку ў тым,
што пад час карнавалу
Ягамосьць Экстаз
змуляе маральныя бар'еры.

17 лютага 1997

ШАЛЕНСТВА Ё РЫО-ДЭ-ЖАНЭЎРА

Вось ЯНО — пачалося:
броўнаўскі рух мільёнаў
у горадзе багацьця й жабрацтва,
без жаданай залатой сярэдзіны,
якая паказвае свой блішчасты гарбыль
адно пад час КАРНАВАЛУ.

Вось ЯНА — тая сярэдзіна:
плыве распаленая людзкая маса,
падобная на выплюнутую
з вульканічнага ануса ляву,
дзе кожная рухомая пяшчынка —
згустак розуму ды інстынкту.

Вось ЁН — парушаны бар'ер дазволенага,
упрыгожаны гукамі тамтамаў,
рытмамі самбы, фантастычнымі касцюмамі,
дэкарацыямі апантаных майстроў
карнавальнага шаленства.

20 лютага 1997

ВУДЭАНАРКАМАНІЯ

Глядзяць у скрыню і прымаюць допінг,
напаўняючы сэрца й мазгі
візуальным рэчывам несудзьдзя.

А што, калі навальніцы
бескантрольных эмоцый
разарвуць надзьмутыя пыхай
мяшкі іхных цел?

Але абмякляя пухіры
здольныя на аднаўленьне,
асабліва пад уплывам дэфармацыі
каляровых плям на тэлеэкране.

Тады няцяжка пераканацца
ў несмяротнасці пакаленьня
гледачоў.

20 лютага 1997

КАРЭКЦЫЯ ТВАРУ

Чэрап — дзіравае начыньне,
няздольнае доўга захоўваць
гарачую вадкасьць інфармацыі.

А мо таму й патрэбна
пэргамэнтная скура,
якая апавіла галаву
ды зраслася з косткамі
пры дапамозе антыкварнага
клейстару.

Аднак гэтага мала, асабліва,
калі табе не падабаецца
бязглуздая міна
каштоўнага слоіка.

Тут варта як мага хутчэй
заныцца карэкцыяй нядобразычлівага
твару.

20 лютага 1997

МЯРЦЬВЯК

Сплывае атамнай марэляй
у інтэнсыўным фіялеце,
каб сумаваць у іншасьвеце
пад сьпевы юных мінэстрэляў.

Труп, асалодай набрынялы,
апошняя тайны захавальнік,
нібы астылы літавальнік
нэўтралізуе водар калы.

Вось парафінавая маска
накрыла тварык пасінелы,
і абязглушчанае цела
ўсім ціха шэпча: «Калі ласка».

5 лютага 1997

ГАЛЕРЭЯ

Маленькі пакойчык насупраць турмы,
дзе на вэрнісажы збіраемся мы
і не адчуваем, што сьвет — гэта клін.
Ратуе нас бляск жыватворных карцін.

7 студзеня 1996

КАМУНІКАТ.ORG

STATUS QUO

Пад наглядам зацыкленых робатаў-стодаў,
зацярушаны восеньскім лісьцем іржавым,
разарваны сталёвымі кіпцямі моды
спачываю ў магіле мітычнай дзяржавы.

Лёс прымусіў мяне адыйсьці нечакана
ў найсалодкую сферу алюзій і тропаў,
і няўзнак праглынула прадоньне нірваны —
status quo між Амэрыкаю ды Эўропай.

1994

ЦЫЯНІСТЫ СЬНЕГ

Сухі парашок на далоні
зіхціць дыямантным агнём,
сівеюць юначыя скроні,
гудзе ў галаве танкадром.

Уздымаюцца рукі да неба —
і хмары працяты наскрозь.
Дрыжыць перамерзлая глеба,
спаруюцца радасць і злосьць.

Наш шлях ад пачатку бясконцы.
Дзень-ноч — чорнабелы абсяг,
бы мэнтарскі тон замудонца,
бы ўпотаі парэзаны сыцяг.

Схіляем сівыя галовы,
бо ў гэтым і ёсьць хараство.
Мы ўсе пачыналі ab ovo
і марылі пра status quo.

Апошнія гаснуць жаданьні.
Расыпаўся Ноеў каўчэг.
Растане яшчэ да сьвітання
на пальцах цыянiсты сьнег.

3 лютага 1996

* * *

Ахоўнікі аўтобусных прыпынкаў
з адлегласці ўзіраюцца мне ў твар,
нібыта распазнаныя злачынцы,
што скралі антыкварны пісуар.

У гэтым ёсьць прысутнасць крыміналу,
насычанасць штодзённага жыцця,
калі змывае хваля дэцыбалаў
ахвяраў хаатычнага зьліцця.

О, бедныя карпускулы натоўпу!
Я вершаў вам ніколі не дарыў.
Іх высмактала д'ябальская помпа,
іх выпетрыў часопісны курсіў.

І сталі яны песьнямі падлеткаў —
цінэйджэраў з пячораў гарадзкіх,
нібыта ўзімку вулічныя кветкі,
прывезеныя недзе з-за мяжы.

кастрычнік 1996

ВУЗУЯНЭРЫ

Юрасю Пацюпу

Сабакі лізлі ім лыткі,
сьліной навільжнялі сьцёгны.
Так цешыліся нэафіткі.
Паветра глынала стогны.

Ажно абуралася мама:
«Глянь, сынку, вакол — прастытуткі!»
Ды энк ушчала піларама,
і дым запыхцеў з самакруткі,

сьцяной засланіў далягляды.
Паўстала ў вачох брыдота...
Цяпер ты і сам ня рады,
што сэра грызе самота.

Будуеш слупы абстракцый
на глебе жажлівых згукаў,
а сябра тваіх фрустрацый
працягвае дрогкую руку.

8 лістапада 1994

РЫТУАЛ

Памяці Андрэя Пяткевіча

Нам надакучыла змагацца,
мы адыходзім назаўжды
у іншасьвеце спаравацца.
Так быццам раілі дзяды.

Яны даўно вастрылі дзіды,
пілі кісьлявае віно,
каб вочы выдзеўбці ў Фэміды,
пасья — абрынуцца на дно.

Гэй вы, бяздарныя нашчадкі,
савецкай хеўры байструкі!
Ліжыце чэлясы і пяткі,
нясіце ганьбу празь вякі.

А пасьядоўнік Дыягена
зьмяце паэзіяй ваш кал,
бо адгукнецца несумненна
самазьнішчэньня рытуал.

31 кастрычніка 1995

КРЫК

Геамэтрыя вулак. Квадратовыя гмахі.
Ледзяная пустэча ў грудзях, нібы соль.
Вось гарэза-смаркач адшукаў алкаголь
ды закідвае позірк вар'яцкі на дахі.

А ў паветры густым расьцякаюцца жахі,
аж сьцягі-кумачы мільгацяць у вачох.
Ты крычыш, каб Мудзішчаў-падлюга падох,
і натоўп лукашыстаў зрывае зь цябе апранахі.

Разьлятаецца крык па-над горадам шэрым,
патанае у жоўці начных ліхтароў.
Сам ня чуеш уласных журботных замоў
і ня хочаш у словы памерлыя верыць.

кастрычнік 1996

ПЛЯКАТ

Наша партыйная аргазмізацыя
засьцерагае літраб'яднаньне:

«ХАЙ ТОЛЬКІ ЗЬДЗЕЙСЬНІЦЦА АКТ МАСТУРБАЦЫІ —
БУДЗЕ СУР'ЁЗНАЕ МОЗГАЎЛІВАНЬНЕ!»

студзень 1995

СУПЭРВОБРАЗ

Перавернута Сузор'е Мудакоў.
Набліжаецца касьмічны экзэкутар.
Рые глебу безьдэйны экскаватар.
Адбываецца дэструкцыя асноў.

I Мудзішчаў-прэзыдэнт не элеватар,
не ангар для зыржавелых трактароў!
Ён таксама не электракалькулятар
для фіксацыі нядоеных кароў.

1995

ВІБРАЦЫЯ ТВАНУ

Ты запісаўся змалку ў Ордэн Мазахістаў,
ты ўсюды ёсьць — нідзе цябе няма.
Глядзі, як адраджаецца Канкіста —
канкістадораў поўная турма.

У камэры гібеюць нэафіты,
ў рызьзі, лайне кахаюцца штодня,
спарожжам перапрэлым апавітыя,
зьнясіленыя нормай працадня.

А дзесьці там Масква ня верыць сьлёзам
і пырскае крывёю на мараль,
агорнутая масавым псыхозам...
Эх, сьпірт «Раяль» — цепацэнтраль!

Ну што, прыгожая, паехалі катацца:
пагоркі, лес, размытыя палі...
З табой да раніцы мы будзем цалавацца,
сьпярга празрыстай вадкасьці налі.

Мы адпачнем на загараднай хазе,
жар геніталій нас адкіне ў іншасьвет.
Прытомнасьць верне геніколяг Купэльвайзэр,
чульлівы лірык, эрагеністы паэт.

Як жыць далей? Сьвіньня нябёсная ня скажа,
раскрые анус — пацячэ лайно.
А мы падманутыя ў жыжцы плазам ляжам,
бо шчасьця і дагэтуль не відно.

Адно вібрацыя парушыць сны гнілыя,
мачой прапахлыя, як цела чарвяка,
ды самадайка, нібы воўк, завые,
каўтнуўшы цэлы пуд каравяка.

І мы пакінем гэты Ордэн закарэлы —
самазабойцаў апантаных бастыён,
калі ад голаду змарнеюць нашы целы...
Краіна родная згатуе зь іх булён.

студзень 1995, люты 1997

ЛЫЖКА

О, ложка зь снім бляскам антрацыту,
сьвятая рэч, каштоўны мэльхіёр,
зрабі жа так, каб люд наш паспаліты
з адвечнай галадухі не памёр!

17 лютага 1997

РАЗВІТАЛЬНЫ ПАЛЯНЭЗ

Жыцьцё, як цяжкі сон алігафрэна
ў дзяржаве, што зьнікае за вуглом,
скавыгча надакучлівай гіенай
ды валіцца, бы спрахнелы дом.

Чытаецца, нібыта шыфраграма
і плача, як маленькае дзіця
у кінакадры тэлепанарамы...
Скаштуй кавалак гэтага жыцьця!

Рассунь у інтэрнацкім ложку ногі,
зірні — (а маць тваю!) дрымучы лес.
Няўжо ў спацельх джунглях насарогі
танцуюць развігальны палянэз?

Забудзься на сусьветныя рэкорды,
цікуй, пакуль адбудзецца распад.
Ракеты, шатлы, боінгі, канкорды
расшарпаюць нябёсны лугасад.

Пасьля ў закурадымленай прасторы
засьязе зеўра Лямпкай Ільліча,
ды ва ўнісон матацыклетныя маторы
падкажуць месца для сакрэтнага ключа.

15 сьнежня 1996

ЁКАГАМА

Зноў мроіцца мне Ёкагама,
гатэлі з мэталу і шкла.
Там вочы сьвідруе рэкляма,
цалуе санлівая ймгла.

Там процьма людзей, самаходаў
і супэрсучасны дызайн.
Свабода! Свабода! Свабода!
А тут — беларускі камбайн.

На Захад, сябры, ад'яжджаю,
а можа на Блізкі Усход, —
ізноў прэзыдэнта лажаю
(херовы зь мяне патрыёт).

А мо нікуды не паеду
ды вып'ю сябе сам да дна,
як шклянку віна за абедам...
Бяда наша, а не віна,

што бачым вусатага хама
і нюхаем водар гаўна.
Зноў мроіцца мне Ёкагама...
Далёка, далёка яна.

студзень 1995

ЖНГЭРМЭДЫЯ

Пабудзь ахвярай Ераніма Босха!
Ён не прасіў цябе, але пабудзь.
Табе даруе нават Матка Боска,
калі ня ўсмокча часу каламуць.

І праз адтуліну замка дзэвярнага
зірні на вуліцу, дзе смажаны натоўп
не патрабуе для сябе амаль нічога,
як брукаванка спляжаных задоў.

Ты лепей зразумееш марсіянаў,
распавядзеш пра антрапагенэз
дый у кватэры, нібы хохлік п'яны,
паветра выжлукціш, як чэмерны шартрэз.

Што ж, варта жыць пад крыкі канакрада
і не зважаць на ашалелы ціск.
Як пэрсанаж карціны — з хлямідаманадаў
узносіць для нашчадкаў абэліск.

6 верасьня 1997

СВЯТАРНАЯ КАРОВА

Зарэзалі святарную карову,
па ўзьлеску расьцягалі трыбухі.
Схаваўшы рогі у пясок сухі,
нібыта нарадзіліся нанова.

А кажуць, напачатку толькі слова
нішчымнае, самотнае было,
падобнае на лытку ці крыло
зарэзанай па-здрадніцку каровы.

Ды верыць немагчыма больш у словы
глябальна-электроннае хлусьні.
Хоць на ўвесь сьвет з адчаю ты гукні —
ня вернеш больш святарнае каровы!

7 верасьня 1997

У ЗАКУТКУ

Нібыта ў гэтым запляваным закутку
жаданы вырай.

Нібыта ў чэзлым, але мілым закутку
мы атрымаем вырак.

Бо чыстае каханьне назаўжды
пад забаронай.

А шчырыя памкненьні да старэчай барады,
як белыя вароны.

Няўжо наш лёс — падпольны абардаж,
хвароба за хваробай,

адвечна-несапраўдны камуфляж —
сукно жабрацкай торбы?

10 сьнежня 1997

ЧОРНЫ БАРОН

Чорны Барон, прытуліўшы гітару,
выціснуў ноткі знаёмага блюзу,
быццам пад водбліскі промняў пажару
шпарка раскрыліся шчыльныя шлюзы.

Сцэна плыве праз затоку марэляў
жоўтым фрэгатам у горад эмоцый.
Дзеўкі насупраць пачырванелі,
збоку пачулася: «Genius loci!»

Чорны Барон закрануў тваё сэрца,
кінуў у бездань ультрамарыну,
каб у экстазе крыху пагрэцца,
зьлётаць у вырай хоць на хвіліну.

Толькі пяшчота твайго захаплення
знікла таемна са зьмесьцівам шклянкі.
Чорны Барон — не пакутлівы геній,
а валацуга ад п'янкі да п'янкі.

студзень 1998

GENIUS LOCI

Кармі фізгармонію з пальцаў,
мэлёдыяй залу баюкай,
каб сонныя нэандэртальцы
адчулі чароўныя гукі.

Каб водгульле гучных авацый
маркоту ўвабрала няўлоўна,
а келіх на срэбнае тацы
задзінькаў шчаслівай падковай.

І ў плязьме юпітэраў зерне
каханья нязведанай моцы
скаштуеш і не зразумееш,
што ты — гэта genius loci.

15 красавіка 1998

РЭФЛЕКСЈА

Валерку Жамойціну

Лілёвымі адвячоркамі
седзячы на канапе,
томік Гарсія Лоркі
гартаеш, як сшытак мапаў.

Паэзія — геаграфія
фізычная і палітычная.
Яе прадукуе мафія
шаленцаў антыпатычных.

А часам вельмі прыгожых
нарцысаў з далёкай правінцыі,
дзе ведае дзядзька кожны,
што вершапісаньне — фікцыя.

Няўжо мы сябры-шкрабіпёры,
браты-марнатраўцы сьвядомыя,
патонем у тэкставым моры
геройскім учынкам натхнёныя?

Або летакамі кардоннымі
ўзьнясемся па-над узьлескамі
і ў гэтыя дні векапомныя
сплывем рытуальнымі песьнямі.

21 красавіка 1998

СОН У ТЭАТРАЛЬНЫХ КРЭСЛАХ

Лагодна-незаўважна дзень мінае,
як сон буржуя ў тэатральных крэслах,
калі на сцэне распранаецца Сьвятая,
шукаючы сабе між дэкарацый месца.

Аднак храпе мужык у гарнітуры,
каўтнуўшы зь півам вірус летаргіі,
нат не скране яго Сьвятой каляратура
ці штучкі-дручкі псыхатэрапіі.

Ён сам сабе актор, глядач і крытык,
нашпігаваны ведамі з маленства.
О, не чапай яго! Нячулы дотык
здранцьвеньне ператворыць у шаленства.

Вакол яго анёлкі злудным колам
лунаюць ў танцы, песенькі сьпяваюць
і твар яму шмаруюць салідолам,
нібы даводзяць, што заўжды кахаюць.

Буржуй ня верыць гэткаму каханьню:
няўжо яно грашовай вартасці ня мае?
Няхай Сьвятая на падмостках ракам стане
ды пераконвае прысутных, што кахае.

Міне прэм'ера. Зала апусьцее.
І данясе гульліва з-за кулісаў
струмень паветра нерэальнай дзеі
гарбатны водар з прысмакам мялісы.

7 траўня 1998

ЧАКАНЬНЕ

Нас ніхто не вінаваціў
(вінаватых больш няма).
Перапоўнена турма.
Скразьнякі ў бацькоўскай хаце.

Мулкіх нараў рып глухі
працінае сны мінорна,
і разьятраныя жорны
мелоць памяці шматкі.

Так пазначана ў пісьмёнах
старадаўняе пары.
А пакуль што ліхтары
шлюць карпускулаў мільёны
цераз краты і муры.

14 ліпеня 1998

РАЗЪВЪТЛАЛЬНАЯ ДЛЯ «БАТЛЕЙКА»*

Пабачыш сонца, бы яешню на патэльні, —
вантроба скурчыцца, а страўнік забуркоча.
Яна шчэ сьвеціць — лямпка ля гандэльні —
ня згасьне, нат калі заплюшчыш вочы.

Па сходах крокаў пяць — і ты на месцы,
ва ўтульнай яме, што кавярняй называюць.
Азадкам уваб'еш ў падлогу крэсла,
ледзь пазяхнеш — табе гарэлку наліваюць

сябры-зайздросьнікі, лісьлівыя знаёмцы,
зь якімі ўчора піў, а заўтра не пазнаеш.
Адно запомніцца мігценьне лямпкі-сонца,
што ў покуці забросьнемай канае.

Да пабачэньня, любая «Бардэлька»! —
прытулак родны хіжых абармотаў!
Пах кетчупа на змучаных сардэльках
Ня выцісьне належнае згрызоты.

19 кастрычніка 1998

* «Батлейка» — кавярня, якая працавала ў Горадзенскім Тэатры Лялек у 1992-1998 гг.

НАТХНЕНЬНЕ

Кожны творца пачынаецца з натхнення.
А яно віруе ў маладосьці.
Атрымаеш зь неба блаславеньне
ды змайструеш самастойна штосьці.

Карабель ці прыгажуню-ляльку,
для яе квяцісты гарнітурчык,
і пачнеш вясёла фэстываліць,
як непаўналетні авантурнік.

А інакш, напэўна, немагчыма
ў нашай апаганенай вар'ятні,
дзе замест гаворкі — пантаміма
ды настрой далёка не выдатны.

Тут пануе хамства і распуста,
старшыня саўгасу гаспадарыць,
насаджае норавы і густы,
пра пасад крамлёўскі стала марыць.

Вось чаму так хочацца напіцца
і зямлю апырсаць угнаеньнем,
разгуляцца ці развесьяліцца,
каб ня страціць кайфу ад натхнення.

20 кастрычніка 1998

САМААХВЯРНАСЬЦЬ

Твой твар, залеплены шэраньню,
я, стомлены, расцалую.
Высілкі мясцовага генія
напоўняць глебу пустую.

Цябе на стале між сурвэткамі
спасьцігну за колькі хвілінаў,
аздоблю шыкоўнымі кветкамі,
шалёны ад шчасьця — загіну.

Хай самаахвярнасьць залічыцца,
як вынік суіснаваньня,
а крокі на прывідных лесьвіцах
застынуць сымболом каханьня.

2 лістапада 1998

ЖЫЦЬЦЯРЫС

Засяроджаны на нязначным,
зацугляны перажываньнямі,
вырашаю я звышзадачы,
што зваліліся наканаваньнем.

І прыходжу штодня да высновы
пакручастымі вузкімі сьцежкамі:
жыцьцярыс перапісваць нанова —
аўтастраду закідваць пляшкамі.

19 лістапада 1998

* * *

Сьнежаньскі сьнег, бы капуста,
пад нагамі хрумсьціць ды з абцасаў спадае.
На сьцяжынцы брунатныя лусты
башмакі-скараходы штодня пакідаюць.

Здарыцца так, нехта знойдзе
колькі застыглых сьлядоў на сьцяжынцы.
Зрэшты, а хто за мной пойдзе
ў лесе зьбіраць дыяманты-сьняжынкi?

11 сьнежня 1998

ГАРАДЗЕНСКІ АПАКАЛІПСІС

Твае дні зьлічаны. У сэрцы жах забей!
Крывёй ахвяраў захлынаецца Гародня!
Мой мілы дружа, зразумей:
апакаліпсіс пачынаецца сягонья.

Наіўны заклік, голас у сьцяне,
замураваны пастановаю прыблуды,
што каравяк на смарагдовым дзірване
ўспрымаецца пасланым зь неба цудам.

Дык што з таго, што рэжа брата брат,
удзячная дачка зьбівае сваю маці,
а бюракрата лашчыць бюракрат,
нібы прыдурка на дзяржаўнае блатхаце?

Чаго маўчыш, Гародня? Дай адказ!
Ці праглынула прэзыдэнцкія пігулкі?
Хай у мазгах тваіх зайграе джаз,
напоўні радасьцю ўсе жылачкі-завулкі!

Зноў курчышся, бы вырвалі язык
гвалтаўнікі — зьдзічэлыя манкурты
ды іхны ашалелы кіраўнік —
зайздросны падхалім маскоўскіх курваў.

Але ж надыйдзе заповітны час,
і хеўра здраднікаў ў лайне сваім патоне.
Адно шкада, што ўжо ня будзе нас,
калі Гародня рэстаўруе сваё ўлоньне.

17 сьнежня 1998

ГРОНКА АКАЦЫЇ

Зь неспакоем гляджу я на гронку акацыі:
можа трэба ізноў пасыпаць раны сольлю?
Як жажліва трываць часы акупацыі,
забівацца ад суму ў гнятлівай няволі.

Палітычных маньякаў забавы вар'яцкія
ціск у жылах грамадства настолькі павысілі,
што прамовы ня спыняць яго заліхвацкія,
ані бляск малады прэзыдэнцкае лысіны.

Думкі рояцца ў келіху зманлівай вадкасьці,
ім катэіль летаргічны звужае прастору.
Варта вырвацца з клюшняў саўковай нахабнасьці,
уцячы стрымгалоў па крываваых разорах

і прытулак знайсці на аддаленай станцыі...
Зрэшты й там лукашыстыя, пэўна, прымрояцца.
Зноўку глянупа тады я на гронку акацыі —
далікатныя нэрвы няхай супакояцца.

27 сьнежня 1998

АПОШНЯЯ ДЭКАДА

Міне апошняя дэкада,
як гістарычнае здарэнне,
ля тэатральнай балюстрады
пакіне продкам гурмы ценяў.

Алегарычная цагліна
тэхнакратычнага стагодзья
застыне жоўтай субмарынай
у паэтычным агародзе.

І можа нехта расшыфруе
ланцуг загадкавых акордаў,
у сініх зрэнках узгадуе
іртутны бляск мізэрыкордый.

1 сакавіка 1999